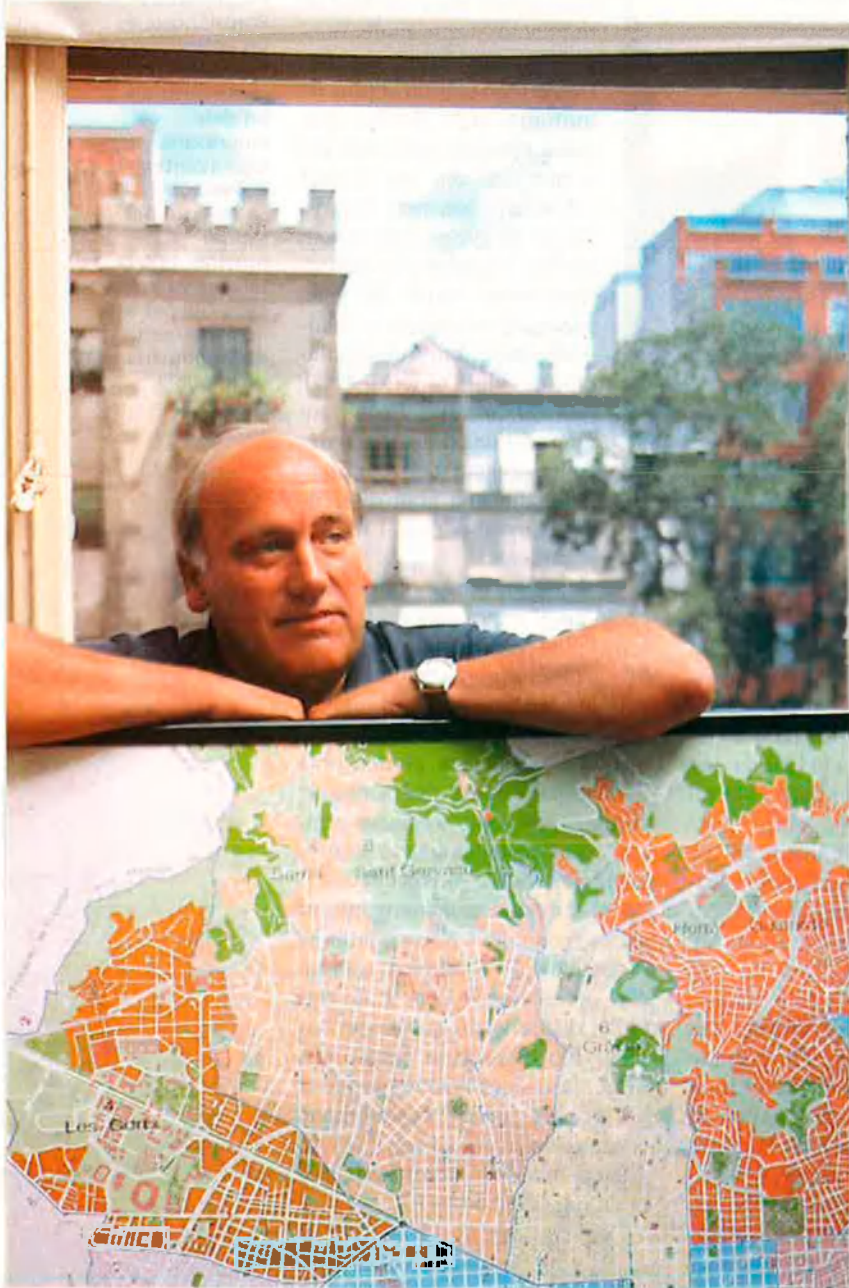

"A Barcelona s'ha encès el llum d'alarma"

L'elevada pèrdua d'habitants de Barcelona és, per Joaquim Molins, candidat de CiU a l'alcaldia, un problema clau de la capital de Catalunya, i ja ha encès els llums d'alarma entre els experts, a més de demostrar una manca d'il·lusió en l'equip actual que la governa.

JORDI PLAY

Aquest enginyer industrial, coneix pràcticament tots els àmbits de l'administració pública. En efecte, Joaquim Molins ha estat conseller d'Indústria, Comerç i Turisme (1986-1988) i de Política Territorial i Obres Públiques (1988-1993) de la Generalitat de Catalunya. Actualment, és portaveu de Convergència i Unió (CiU) al Congrés de Diputats de Madrid, on ocupa un escó des del 1979.

Però l'administració municipal no figura en el seu currículum, per més que ara la cosa podria canviar. Si més no, això és el que ell es proposa com a cap de llista de CiU per Barcelona de les eleccions municipals vinents. Molins ja ha canviat el mapa de Catalunya que tenia penjat al despatx per un gran pla del cap i casal del Principat.

—*Què ha canviat a Barcelona que estiguen convençut que ara podreu aconseguir-ne l'alcaldia?*

—Barcelona ha anat perdent pistonada, des de fa quatre anys o cinc, perquè els qui dirigien el projecte de la ciutat han perdut il·lusió. Això es demostra quan observes la tendència de la ciutat a perdre població: un fenomen que, en certa mesura, també afecta alguna altra ciutat, però que a Barcelona és més marcat que no pas enlloc, amb una pèrdua de població que voreja el 10%.

Un altre indicati d'aquesta pèrdua de pistonada és la desaparició dels llocs de feina, sense que en surtin de nous. Catalunya, aquests darrers anys ha creat 300 mil llocs de feina, i Barcelona només n'ha creats dinou mil, quan a Barcelona hi ha pràcticament el 50% de la població activa.

En tot cas, allò què és clar és que Barcelona, comparada amb el seu entorn natural, que és Catalunya, no capdavantaja pas el projecte de país, no tiba el carro; sinó que hi va a remolc.

Que els socialistes han perdut la il·lusió també ho demostra el fet que l'alcalde escollit pels barcelonins, al cap de dos anys, se'n vagi a Roma i deixi plantada la ciutat.

—*No us sembla que la percepció ciutadana no acaba d'encaixar amb aquesta anàlisi que n'heu fet?*

—Potser no. Jo m'he trobat amb gent propera, fins i tot del partit, que em diuen que no parli gaire d'aspectes com el de pèrdua de població, perquè creuen que ja ens va bé que Barcelona perdi població, que hi ha massa gent. El que passa és que això es converteix en un problema quan té la proporció que té, perquè fiscalment les passarem gruixudes. Segons alguns experts ja s'han encès els llums d'alarma, i justament per aquesta raó. A més, arriba un punt en què això es converteix en un problema personal: a tots, ens agrada que els nostres fills pugin trobar feina i viure tan a prop nostre com sigui possible, però, en canvi, resulta que no poden.

A molta gent, els fa l'efecte que aquest ajuntament governa interinament, que fa una mena d'esforç per complir a corre-cuita les últimes coses que mancaven d'unes promeses, algunes de les quals són de fa quinze anys o vint. Tot això sense un projecte global de ciutat, com aquella botiga en liquidació, que es treu de sobre les restes de sèrie.

—Darrerament heu criticat l'excés d'obres que es fan a Barcelona, i el PSC critica la Generalitat per tants incendis. Sembla un intercanvi de crítiques...

—Jo no em queixo que hi hagi massa obres. El que critico és l'oportunitat d'unes quantes, i la manca de programació. Per exemple, les obres de la plaça de Cerdà i de la Pota Sud, encara col·lapsada perquè el nus del Llobregat és incomplet.

Fa sis anys, quan era conseller, vaig signar un acord amb el govern de Madrid —llavors encara hi havia els socialistes— pel qual es comprometien a començar les obres del Nus del Llobregat l'octubre del 92! I fins ara l'han tingut aturat. Però ara, curiosament, acaben la pota Sud, que probablement ja funcionarà pel desembre. Per tant, no té cap sentit començar les obres de la plaça de Cerdà cinc mesos abans de posar en marxa la Pota Sud. Fent coincidir totes dues obres, es carrega la sortida sud de la ciutat, just ara a l'estiu. Crec que és legítim de pensar que l'únic motiu per a començar les obres ara és el de tenir-les acabades abans de les eleccions.

Un altre exemple és el del soterrament de la Ronda del Mig. Es fa per la part de la Carretera de Sar-

"Allò què és clar és que Barcelona, comparada amb el seu entorn natural, que és Catalunya, no capdavantaja pas el projecte de país; no tiba elcarro, sinó que hi va a remolc."

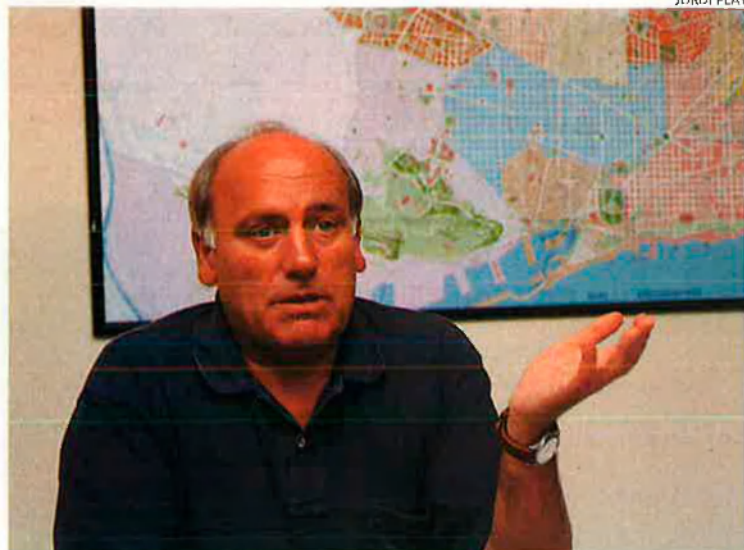
rià, quan seria més enraonat de començar per la cruïlla de la Via Augusta, on la circulació es multiplica per dos. És a dir, no em queixo que tinguin Barcelona de panxa enlaire, sinó que ho facin d'una forma una mica insensata.

—En canvi, l'actual equip de govern sí que té uns projectes més globals, quant a política cultural: la Ciutat del Coneixement, el Fòrum 2004... No defineix això un determinat projecte?

—Sí. A més, amb alguns d'aquests projectes, hi estic absolutament d'acord. Crec que hi ha ciutats, com ara Barcelona, d'on, no se sap ben bé per què, en surten iniciatives d'aquest estil. Barcelona ha de fer decididament aquest paper. Però crec que en aquest camp també ha perdut pistonada. No solament ha d'haver-hi iniciatives de la ciència i del coneixement pur, sinó que també han d'anar lligades amb iniciatives tec-

nològiques i industrials. I així, que Barcelona hagi perdut llocs de feina en el camp industrial em sembla un greu error del qual ens costarà de recuperar-nos. Això fa més difícil la continuïtat com a ciutat del coneixement, perquè avui no hi ha coneixement independitzat d'aquest camp de la indústria moderna d'alta tecnologia, que és neta i compatible amb el desenvolupament de les ciutats. A Barcelona, aquests últims anys, el poder adquisitiu dels ciutadans ha disminuït, en part, perquè s'han abolit llocs de feina del sector industrial i únicament se n'han creats en el dels serveis i en feines menys remunerades.

"Arriba un punt en què la pèrdua de població de la ciutat es converteix en un problema personal: a tots, ens agrada que els nostres fills pugin trobar feina i viure tan a prop nostre com sigui possible, però, en canvi, resulta que no poden."

"Què no hauríem pogut aconseguir d'uns governs municipals [València i de Barcelona] que durant vint anys han tingut el mateix color polític! El mateix color a totes dues ciutats i al govern de Madrid! És indecent que, amb aquesta coincidència, la carretera de València a Barcelona sigui com és, i que hi hagi una autopista tota de peatge."

—*I el Fòrum 2004?*

—Em sembla que pot ser interessant. I segur que el farem bé. Perquè tots jugarem perquè surti bé, cosa que vol dir no desvirtuar la finalitat del Fòrum 2004.

—*Que en té cap, de finalitat?*

—Sí... O n'hauria de tenir. És un fòrum de les cultures, en un moment en què el món es globalitza. Es tracta de fer un fòrum de la diversitat i de la pau. Crec que això pot tenir una certa gràcia. Barcelona ja va fer aquest paper llavors dels Jocs Olímpics. En aquest aspecte ens va situar en el món amb una certa marca de qualitat. Ara no hem de convertir això en una simple operació urbanística, perquè la gent se n'adona.

—*Quines són les propostes alternatives a l'actual Ajuntament de Barcelona?*

—Hi ha línies en què pensem, en què treballem... Has de tenir un projecte per compartir-lo amb la gent de la ciutat. Cal un esquema de ciutat en què cada barri sigui un espai una mica centre-ciutat, pensant molt que la gent dibuixi la seva pròpia ciutat i no la senti com una cosa impersonal que fan els altres.

Barcelona sempre ha estat més que una ciutat. Però crec que, aquests últims anys, l'enfrontament polític que ha volgut marcar diferències amb el govern de la Generalitat ha estat un error. I en part és el que fa perdre pistonada a la ciutat. Quan Barcelona va tenir la complicitat del govern de la Generalitat i del de Madrid és quan va ser més brillant. Els barcelonins no tenim mentalitat de dependre de ningú, però sí de dirigir un projecte, ens agrada ser capital de Catalunya i de la Mediterrània.

"El nacionalisme català hegemònic d'aquest segle mai no ha estat independentista. Tenim aquest doble joc: defensa de la pròpia identitat, però amb voluntat de regeneracionisme de l'estat. Això, Esanya no ho ha sabut aprofitar."

—*Heu parlat de la importància dels barris en l'organització de la ciutat, però en un àmbit superior, quin hauria de ser el paper de l'Àrea Metropolitana de Barcelona?*

—Crec que aquests últims temps ha funcionat millor perquè s'ha abandonat l'embolcall molt polititzat, que tendia a la confrontació amb la Generalitat. En canvi, s'han posat les bases d'un servei que inevitablement ha d'anar ben coordinat amb la resta del territori metropolità, com sigui que té per objectiu d'oferir uns serveis de qualitat als ciutadans de Barcelona i de la rodalia. Aquesta línia de col·laboració crec que és imprescindible.

—*La relació de Barcelona amb ciutats com Girona, València, Mallorca... és correcta?*

—La relació de Barcelona amb les ciutats de Catalunya ha estat marcadíssima per l'enfrontament amb la Generalitat. Amb la ciutat de València, per exemple, hauria de ser importantíssima. Què no

hauríem pogut aconseguir d'uns governs municipals que durant vint anys han tingut el mateix color polític! El mateix color a totes dues ciutats i al govern de Madrid! És indecent que, amb aquesta coincidència, la carretera de València a Barcelona sigui com és, i que hi hagi una autopista tota de peatge. I tot just l'any passat vam inaugurar un ferrocarril, amb bombo i platerets perquè vam aconseguir un tren que va a cent vint quilòmetres l'hora de velocitat comercial. A Europa els trens avui ja van a tres-cents!

El que ha passat a València, en certa manera, no té sentit: ni el que hi ha passat respecte a Madrid ni respecte a Barcelona. No pot ser.

—*Sobre la vostra candidatura, s'ha parlat de la incorporació de nova gent a la llista, en concret, de Magda Oranich. Què hi ha de cert?*

—Si és prematur de parlar de programes, parlar de llistes concretes encara ho és més. Això no priva que des de fa temps Convergència Democràtica de Catalunya obri el seu projecte a gent de fora del partit. Entre aquesta gent, hi ha la Magda Oranich, amb qui fa molt que hi tenim bon tracte. Una persona nacionalista com ella i interessada per la gent, crec que, en el projecte que a mi m'agradaria per a la ciutat, hi hauria de tenir un paper —si vol! Al capdavant, cadascú té el seu projecte de vida, i pot no voler involucrar-se directament en política.

—*Escoltant-vos, fa l'efecte que l'estratègia de CiU a Barcelona és similar a la del PSC per a les eleccions a la Generalitat. És a dir, obrir el projecte per aconseguir el govern. No semblen estratègies simètriques?*

—Jo no ho plantejo tant en un pla municipal, com en un pla més general. Nosaltres fa un parell d'anys que pensem en el projecte de país. El projecte de "Nous Horitzons", que va més enllà d'un projecte de ciutat. Crec que veritablement ens hem obert a un projecte en què els nacionalistes catalans puguin jugar més decididament. Amb això no vull pas fer cap crítica al que ha fet Convergència fins ara. Em sembla bé el que es va fer durant el debat constitucional i els primers anys constitucionals. Però tot té un període de maduració. Durant quinze anys hem vist què dóna de si un període de transició, amb uns poders que condicionaven tothom. Ara és el moment de trobar un encaix en un estat que no ens satisfà.

—*Es d'aquí que neix la declaració de Barcelona, signada entre CiU, PNB i BNG?*

—Efectivament, tot té un lligam. Espanya no ha sabut aprofitar un fet diferencial del nacionalisme català: que no és independentista, com ho és el d'alguns altres models. El nacionalisme finlandès és independentista respecte a Suècia; el quebequès, respecte al Canadà; l'irlandès, respecte al Regne Unit...

En canvi, el nacionalisme català hegemònic d'aquest segle: la Lliga, pels volts de l'any 14, l'Esquerra Republicana dels anys 30 i nosaltres ara, mai no ha estat independentista. Tenim aquest doble joc: defensa de la pròpia identitat, però amb voluntat d'un regeneracionisme de l'estat. Això, Espanya no ho ha sabut aprofitar. Crec que nosaltres hem d'apostar, i així ho hem fet des de Convergència i Unió, per aquest doble aspecte. I no ens poden respondre dient-nos que som com Múrcia o com La Rioja, amb tots els respectes.

—*La solució és una federació, un confederació...?*

—Crec que la gràcia que tenia la constitució va ser la d'un invent. El model autonòmic marca clarament les diferències entre les nacionalitats i les regions, no és homogenitzador. Per tant, no és un tractament federal, que implica necessàriament i inevitablement l'homogeneïtat.

A mi, ja m'està bé l'Espanya de les autonomies. Però deixin-me tenir un paper diferenciat. Hem de tenir competències plenes en matèria cultural, una organització judicial pròpia, amb un poder judicial català, un pacte fiscal, policia pròpia... I hem de tenir alguna diferència en l'àmbit les institucions espanyoles: el nostre paper al Senat és diferent del de Múrcia.

—*Sou partidari de defensar una reforma fiscal ara?*

—No. Crec que sempre ens hem distingit per complir els nostres pactes. Nosaltres, crec que encertadament, vam pactar un sistema de finançament fins el 2001. I el complirem.

—*I després?*

—Segons la LOFCA, el sistema de finançament canvia cada cinc anys, fins que al cap de vint anys no solament canvia el model, sinó que es replanteja. Aquests vint anys es compliran al 2001... És llavors que en parlarem.

JORDI PLAY

"Durant quinze anys, hem vist què dóna de si un període de transició, amb uns poders que condicionaven tothom. Ara és el moment de trobar un encaix en un estat que no ens satisfà."

—*I quin sistema seria?*

—Un pacte fiscal, per no dir-ne concert econòmic.

—*Com el del País Basc?*

—Sí. Però, això, ho reclamem perquè som una nació. Necessitem el pacte fiscal per satisfer la nostra voluntat d'autogovern. Vol dir que el que generi Catalunya s'ho quedi i que després pacti amb l'estat què hi aporta, en concepte dels serveis comuns: política exterior, defensa, etc. També estem disposats a mantenir una quota de solidaritat. No discutim la solidaritat, sinó la quantitat de solidaritat.

—*Després dels pactes amb els successius governs espanyols, l'esforç ha valgut la pena?*

—El nostre objectiu sempre ha estat de condicionar la manera de fer del govern espanyol. Nosaltres no busquem ser govern, ni alternativa de govern, a Madrid. I hem d'aprofitar aquest paper. Una altra cosa és si l'hem aprofitat prou.

—*S'ha aprofitat?*

—Crec que en aquesta legislatura s'aprofita molt bé. A partir del 1993, amb el govern del PSOE, Déu n'hi do... Sobretot pensant en les dificultats en què es trobaven. Jo n'estic satisfet, vistos els objectius parcials que ens vam marcar.

—*Per acabar... Si no guanyeu l'alcaldia de Barcelona, quin serà el vostre futur: una conselleria, retirar-vos de la política...*

—No m'ho plantejo pas així. Vull oferir un projecte que il·lusioni la gent, més que no pas un projecte per a guanyar.

Enric Rimbau / Jordi Fortuny